

நூலாம்

சிற்னிதழ் - 13

ஆசிரியர்
திருமலை சுந்தா

20/-

'கவிதை படைப்பதற்கு முன்பு;
கவிதை படைப்பதற்கான
உள்தூண்டுதல் மிக
அவசியம்'

-கலாநிதி நா.குப்பிரமணியம்

இருப்பிரவீஸ்...

இட்டைப்படம் : சீ

பெருமை - பொறுமை
மானுட நோயம்

மானுடம்

ஏம்மா முனியாகம் 172 மினான வீதி
நிருக்கோணமலை

சிற்றிதழ் -13 2011 - புதுப்பாதி

இதழில்.....

- * திரைகளின் பின்னால்
- * பூந்திலட்டு
- * நானும் எனது சிறுக்கைகளும்...
- * உனக்கு மட்டும்
- * கலாபூஷணம்
- * துன்பம் குல்...
- * வைகறை பொழுது...
- * சிக்கல்... ஆளுமை
- * பறக்கத் துடிக்கும் சிறகுகள்

இருப்பிரவீஸ் படைப்பதற்கீடு
வெறுப்பு

மானுடம் சிற்றிதழ் - 13 உங்கள் கங்களை
தழுவிக் கொண்டிருக்கின்றதா?

மானுடங்கள், மற்றவர்களுக்கும் மாங்க
உதவும்கள்.

நனி மனித முயற்சியில் ஒரு சிறு
பந்திரிக்கையை வெளியிடுவதில் உள்ள
மனதத்துடைய ஆலோசனை மிகுந்துறிஞர்;
ஒன்றாக திக்கும் சுகாரிஞருக்கின்றதே....
அழுவில்தால் தான் தெரியும். புரிந்தால்
சரி... வாசகர்களே.

மானுடத்திற்கு படைப்புகளை
அலும்புவார்கள் உங்கள் எழுத்துக்கள்
அனைத்தையும் அச்சில் பார்த்துவிட.
வேன் மேன்று விரும்பினால் அதை
கடைசிவரை மானுடம் ஏற்காது. கிடை
பலமுறை எழுதி விட்டோம்.

மானுடத்திற்கென்று ஒரு கொள்கை
உள்ளு. அது; அன்ன வழியே சௌல்லும்.
விரும்புவார்கள் சேர்ந்து வருவார்.

சரி; அன்னான் வாசகர்களே... உங்கள்
கழுந்களை மிருங்கிக் கூதை கூளால்...
யோசிக்கின்றேன்.

மறு இதழில் நிறைந்த - நற்யான
மானுடம் பேசுவோம்

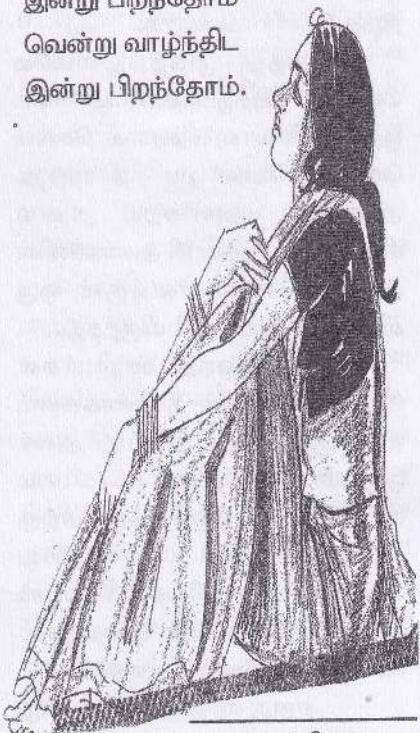
பேசு : அல்லா அச்சகம்.

திருக்கோணமலை.

திரைகளின் பிள்ளால்

இரவின் மடியில்
 இருளின் இராச்சியம்
 உயிருள்ள ஜீவன் நான்
 ஓரமாய் உட்கார்ந்து
 ஒன்றுமே அற்று
 சும்மா இருக்க முடியாது

 சென்று மறையும் இக்கணங்களில்
 கனள்று உழலும் நெஞ்சக்
 குமுறல்கள்
 நெஞ்சக் கணப்பை
 மேலும் அதிகமாக்கும்
 திரைகளின் முடல்
 ஒன்றன் மேல் ஒன்றாய்
 எத்தனை எத்தனை?
 அதற்கு மேலும்
 இதுவும் ஒன்றா?
 எல்லாவற்றையும் தன்னுள்
 மறைக்கும் இந்தத் திரைக்குள்
 எவ்வனம் இருப்போம்?

இனியும் சகியோம்
 இருளின் ஆட்சியை
 எதற்கும் அஞ்சோம்
 துன்பம் ஏற்றிடோம்.
 துயர் மிகக் கொள்ளோம்
 வென்று இவ்வுலகில்
 நிலைத்திட வந்தோம்
 இன்று பிறந்தோம்
 இன்று பிறந்தோம்
 வென்று வாழ்ந்திட
 இன்று பிறந்தோம்.

இறந்தவர்ல்லர் நாம்;
 இதயம் துடிக்கும் ஏழைப்
 பெண்கள்,
 மண்ணின் குழந்தைகள்.
 மானிடப் பெண்கள் நாம்.

சல்பிகா

பூந்தி ஸ்ட்ரைப்

பார்க்க வேண்டிய கோப்புக்களை பார்த்து முடித்துவிட்டு ஆசவாசமாக அமர்ந்திருந்தேன். நான் இந்த அலுவலகத்திற்கு புதிதாக நியமனம் பெற்று வந்து மூன்று கிழமைக்கு மேலாகிறது. இன்று மூன்றாவது தேனீர் விருந்துபசாரம் இந்த அலுவலகத்தில் நடைபெற இருக்கிறது. இன்று அலுவலர் ஒருவரின் பிறந்தநாளை ஒட்டியே இந்த தேனீர் உபசாரம்.

வந்த முதற் கிழமையே என்னைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள்... ஒரு கணிசமான தொகை செலவு செய்ய வேண்டிய தாயிற்று. ஆனாலும் அன்றைய தினம் சிற்றாழியர் கந்தசாமி அண்ணனின் அந்தச் செயல் எனக்குள் ஒரு விழிப்பை ஏற்படுத்தி யிருந்தது.

பதினெண்டு ஊழியர்கள் வேலை செய்யும் தினைக்களம் எங்களுடையது. அதற்கு அவர் ஒருவரே சிற்றாழியராகக் கடமை யாற்றுகிறார். காலை நேரத்திற்கு வருவது தொட்டு மாலை ஜந்து மணிவரை எல்லா வேலைகளையும் சலிக்காமல் செய்வார். குறை ஏதும் சொல்வதற்கில்லை, ஆனாலும்...

எனது விருந்துபசாரத்தன்று நானும் என் சக ஊழியருமே

மைன்
நூதன்
கிடை

கடைக்குச் சென்று அனைத்துப் பொருட்களையும் வாங்கிவந்து அதை ஒழுங்குபடுத்துவதற்காக கந்தசாமி அண்ணனிடமே ஒப்படை த்திருந்தேன். அவரும் அவற்றை முறையாக ஒழுங்குபடுத்தி தேனீரும் தயாரித்து பரிமாறிக் கொண்டிருந்தார் எனினும் நான் பதினைந்திற்கு அதிகமான பூந்தி ஸ்ட்ரைப் கள் வாங்கிக் கொடுத்திருந்தேன். ஆனாலும் இருவருக்கு அவை கிடைக்க வில்லை என்று குறை பட்டுக் கொண்டார்கள். எனக்கு வெட்கமாகப் போய்விட்டது. கொஞ்சம் மனத்தாங்கலாகவும், அதிருப்தியாகவும் கூட இருந்தது. ஒருவாறு சமாளித்துவிட்டேன். பின்னர் வேலை மும்முரத்தில் அதை மறந்தே போய்விட்டேன்.

அலுவலகம் விட்டு போகும் வேளைதான் எதேட்சையாகக் கவனித்தேன்..., அங்கே கந்தசாமி

அண்ணன் அவசர அவசரமாக பேப்பரில் எதையோ மடித்து எடுத்து அதை அவர் வழிமையாகக் கொண்டு செல்லும் பையினுள் இட்டுக் கொண்டார்.

அவர் மடித்து எடுத்துக் கொண்டது என்ன பொருளென்று என்னால் சரியாகப் பார்க்க முடியவில்லை. ஒரு வேளை அலுவலக உபகரணங்கள் எதையாவது எடுத்துச் செல்கிறாரோ இது பிழையான காரியமல்லவா...? சட்டத்தக்குப் புறம்பான விடய மல்லவா...? என்ன மனிதர் இவர்.

ஒரு குண்டுசியைக்கூட தவறுதலாகவேனும் அலுவலகத்தை விட்டு வெளியே எடுத்துச் செல்லக் கூடாது என்ற கொள்கையோடு இருப்பவன் நான். இப்படியான விடயத்தை பார்த்துக் கொண்டு சும்மா இருப்பேனா. ஆனாலும் கையும் களவுமாக அவரைப் பிடிக்கும் வரை இதை வெளியில் சொல்ல நான் விரும்பவில்லை. அதன் பின் ஒவ்வொருநாளும் அவரைக் கண்காணிக்கத் தொடர்விடுகின்றன.

இன்றும் அதேபோன்று அவரைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். காத்திருந்தது வீண் போகவில்லை....

அலுவலகத் தில் எவரும் இருக்கவில்லை நானும்

அவரும்தான் நிற்கிறோம். இன்றும் அவர் அதேபோன்று எதையோ சுற்றி எடுத்து பைக்குள் போட்டுக் கொண்டு மற்றைய வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு கிளம்புகிறார்.

நானும் அவர் பின்னாலேயே செல்கிறேன்... அவர் என்னைப் பார்க்காத மாதிரி... பிரதானவீதியைக் கடந்து குறுக்குவீதி வழியாகச் சென்று ஒரு சந்தினுள் நுழைகிறார். நானும் நுழைகிறேன்.

அதோ நின்றுவிட்டார். ஒரு வீட்டினுள் நுழைகிறார்.... அது அவர் வீடு போலும். நானும் பின்தொடர்ந்து, சைக்கிளை நிறுத்தி விட்டு அந்த வீட்டினுள் நுழைகிறேன். தயங்கித் தயங்கி....

“வாங்க தம்பி...” என்ன அவர் உள்ளே வரும் படி அழைக்கிறார்... அவர் கையில் அந்தப் பை....

எனக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை, பையை வாங்கிப் பார்ப்பதா...? அல்லது அவர் அழைப்பை ஏற்று உள்ளே செல்வதா...? அவர் கனிவான அழைப்பை ஏற்று உள்ளே செல்கிறேன்.

ஹோலைத் தாண்டி ஒரு அறைக்குள் நுழைகிறார். நானும் பின் தொடர்கிறேன்.

அங்கே ஒரு இருசக்கர
உருள் வண்டியில் ஒரு பையன்...
அவன் தலை ஒரு பக்கம் சாய்ந்திரு
க்கிறது. வாயால் உமிழ்நீர் வழிந்து
கொண்டிருக்கிறது.... கண்களை
உருட்டி வித்தியாசமாக அவரைப்
பார்த்து சிரிக்கிறான்... எழுந்திருக்க
முயற்சிக்கிறான்,... அவனால்
முடியவில்லை.

தம்பி இருங்க... இது
என்னுடைய மகன்... இருபத்தைந்து
வயதாகுது. பிறகும் போதே
இப்படித்தான் பிறந்தான்... நடக்க
மாட்டான், சரியாக் கதைக்க
மாட்டான்... புத்தியும் குறைவு.
சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போதே
அவர் கண்கள் பனித்தது. அவர்
தோட்டங்குதார்.

இவனுக்கு பூந்தி ஸ்டடு எண்டா நல்ல விருப்பம். அதுதான் எனக்கு நீங்க வச்ச பூந்தி ஸ்டடையும், வடையையும் சுத்திக் கொண்டு வந்தனான். தாயில்லாப் பிள்ளை பாருங்க... அதுதான்... இப்பொழுது அவர் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் கண்ணம் வழியே வழிந்து பூந்தில்ஸ்டை நனைத்தது.

ஓவ்வொருநாளும் பூந்தி
லட்டு வாங்கிக் கொடுக்கும்
அளவுக்கு அவருக்கு வசதியில்லை
என்பது அவ்வீட்டுச் சூழலைப்
பார்க்கே தெரிந்துகொண்டேன்.

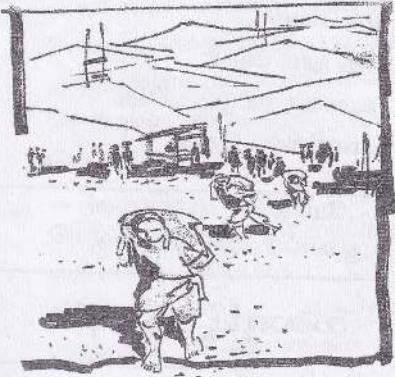
“இருங்க தம்பி தேனீர்
கொண்டுவாறன்....”

“இல்ல அண்ணே... நான் போகவேணும்... சம்மா இந்தப் பக்கமா வந்தனான்...” என்று கூறிக்கொண்டே எனது பைக்குள் எனக்கென வைத்திருந்த பூந்தி லட்டுச் சரையை எடுத்து அந்தப் பையனிடம் கொடுத்துவிட்டுப் பழப்பட்டேன்.

அவன் மீண்டும் கண்களை உருட்டி எனப்பார்த்து புன்னகைத் தான்.

കവക്കരുപ്പ് പൊമ്മതു

உடுகுழ்ந்த பெளர்ணமியின்
 இராப்பொழுதை
 தூரிகை கொண்டு - துலக்கிணேன்
 முழு நிலாப் பெண் வானில்
 உலாவந்தாள்
 காளைச் சேவலவன்
 கவியமழுத்தான்
 துயில் கலைந்து
 கண்விழித்தேன்
 இதமான வைகறைக்காற்று
 தழுவிச் செல்ல
 உவப்புடன் இரசித்தேன்
 எழில்கோர்த்த வைகறைப் பொழுதை

1971ம் ஆண்டு மார்க்கிமாதும் என்றே நினைக்கின்றேன். எனது முதலாவது சிறுகதை ‘என்ன அழைக்கின்றாள்’ மித்திரன் நாளிதழில் வெளிவந்தது. இந்த சிறுகதை வெளிவந்த நதிமூலத்தை நினைக்க எனக்கு இப்போது வேடிக்கையாகவே இருக்கின்றது.

நான் எழுதத் தொடங்கிய கால கட்டத்தில் என்ன திருக்கோணமலை எழுத்தாளர் களான கவிஞர் திருக்கோணமலைக் கவிராயர்; புலவர் பெ.பொ.சிவசேகரம் கவிஞர் வணங்காமுடி, திரு.கா.இரத்தி ஸலிங்கம் பத்திரிகையாளர்-வீரகேசரி நன்பர்கள் கவிஞர்.செ.நவசோதி ராசா, கவிஞர்.க.கோணேஸ்வரன், கவிஞர். நிலவின்தாசன்; கவிஞர். தாமரைத்தீவான் இப்படிப் பலர் ஆட்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இவர்களோடு ஏற்பட்ட தொடர்புகள் இலக்கிய ஆர்வலனாக

நாயம் எனது சிறுகதைகளும்

- 1 -

- திருமலை சுந்தர -

என்ன ஆக்கியிருந்தது. நடக்கின்ற இலக்கிய சூட்டங்கள் எல்லாவற்றிலும் என்னைக் காணலாம்.

க.பொ.த(உயர் தரம்) பரீட்சை எடுத்த சமயம் நான் படித்த கல்லூரியான திருக்கோணமலை இ.கி.சி இந்துக் கல்லூரியில் இருந்து நன்பர்களான கனக.சரவணபவன்; ஜனாப் அன்வர்தீன் பிரசுர தகுதி பெற்ற படைப்பாளிகளாக இருந்தார்கள். அவர்களது ஆக்கங்களை நான் யடிப்பதுண்டு.

எனது வகுப்பாசிரியரும் தமிழ் பாடம் கற்பித்தவருமான மட்டக்களப்பைச் சார்ந்த திரு.இ.கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் தமிழ் ஊட்டலும்; நான் வகுப்பில் எழுதும் கட்டுரைகளின் தகுதி கருதி என்ன பாராட்டி தட்டிக் கொடுத்த உந்துதலும் என்னை எழுததாண்டியது.

வகுப்பில் தமிழ் கட்டுரைகள் எழுதி பாராட்டு பெற்ற என்னால் பத்திரிகைகளுக்கு எழுதி எப்படி பிரசுர தகுதி பெறலாம் என்பது தெரியாத விடயமாக இருந்தது. எதை எழுத... எப்படி எழுத...

- தொடரும் -

உங்கு மட்டும் புரியும் மொழியில்

அஷ்வப் பிரியனே!

'விடிசேவல்' கலை இலக்கிய

ஓன்றியத்தின்

ஏணிப்படிகளா'ய் இருந்து

'சருகுமொழி' பேசியவனே!

'கவிப்புயல்' என்று என்னோடு கை

குலுக்கியவனே!

ஆண்டவன் உண்டா? இல்லையா?

என்ற,

விவாதமேடையில் நானும் நீயும்

விவிலியத்தை விசுவாசித்த நீ!

இந்து சாகரத்தில் மூழ்கிடும் நான்

ஆங்கில ஆசிரியனாய் நீ!

அஞ்சல் அதிபராய் நான்.

புகையும் மதுவும் - உங்கும்

எனக்கும்

நெருக்கமும் இல்லை, தூரமும்

இல்லை.

செந்தமிழோடு தூசனை

வார்த்தைகள்

சேர்த்துப் பேசும் சிறப்பாளனே;

சங்கேத மொழியாளனே!

பத்து மைல்கல் தூரம் தான்

நீயும் நானும் - வேறு வேறாய்

அயல்நாட்டில் வாழ்வதாகவே

அலுத்துக் கொள்கிறோமே?

நமக்கிடையில் இல்லை

முள்வேலி;

அது நூல் வேலி.

"உங்கு மட்டும் புரியும்
மொழியில...."நான்.

- மோகனா மணாளன் -

ஆலங்கேணி கிழக்கு

கலாபூஷணம்

ஒரு காட்டம்

இது கலைஞர் கருக்கு இலங்கை அரசால் வழங்கப்படும் விருது. அறுபது வயதிற்கு மேற்பட்டவர்களே இதற்கு தகுதியானவர்கள்.

'ஜம்பத்தெட்டாவது வயதில் ஏதோ எழுதிவிட்டு அறுபது வயது கடந்து கலாபூஷண தகுதி பெறலாம் என்பது.' இதனை வேடுக்கையாகத் தான் நினைக்கத் தோன்றுகின்றது.

நாற்பது வருடங்களுக்கு மேல் இழப்புகளை சுமந்து இன்றும் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் பலருக்கு இன்னும் வயசாகவில்லையாம்.

நாளை அவர்கள் கண் மூடலாம். தகுதி இழந்தவர்களாகவே அவர்கள் மரணிக்கலாம்.

கலாபூஷண விருது வழங்க சிபார்சு பண்ணுபவர்கள் சிந்திக்க வேண்டும்.

தகுதி பெறும் கலைஞர்களின் முழு அளவிலான தகுதிகளை அவர்கள் ஆய்வு செய்யவேண்டும். அந்தந்த மாவட்டத்தில் பிறந்தவரா... என்பதும் முக்கியமானது.

ஏனெனில் பிறந்த இடத்தில் விருதும் வாழ்விடத்தில் விருதும் பெறலாம். இதனால் பாதிக்கப்படு பவர்கள் யார்?

பாவம்... அப்பாவி... இலைமறை காயான அந்த கலைஞர்கள் தானே.

தேடுவங்கள்..... தேடிப்பிடியுங்கள் இது... இது சார்பானவர்களுக்கே!

- மடத்தடி மருது -

॥வைவை॥வைவை॥

சிக்கல்

அவதியும் ஆத்திரப்பட்டும் காரியங்களென்ன ஆகிடுமா?

இலக்கை அடைந்துவிட வேண்டுமென்பது மானுட உந்தலா?

அவதி தேவை ஆறுதலும் தேவை நடப்பதை நிர்ணயிப்பது நாமா? அல்லது?? எங்கோவொரு சிக்கலிருக்கின்றது-

- சின்ன.துரைமகன் -

மானுடம் - சிற்றிதழ் பிறக்கத் தூதிக்ரும் சிற்குகள்

அவயத்தை மட்டும்தான் இழந்தேன் ஆளுமையை அடியேன்

இழக்கவில்லை இதை தோழுமையும் அறியா

அவலநிலை தோழுமை பல தொடர்பிழந்து தொலைவாகி போவதென்ன முடமாகிவிட்டேன் என்றெண்ணி எனவிட்டு விலகும் முட்டாள்களே அன்று முகவுரை தரத் துடித்தவர்கள் இன்று முடிவுரை தந்து போவதென்ன இவன் கையுடன் கையிப்புக்கையில் கையேந்தி நின்றவர்கள்

எத்தனைபேர் இன்று காலியான கதிரைகள்

மட்டும் கவலையுடன் என்ன என்னி

ஏனாம் செய்கிறது ஆஸ்டின் நினைவு தினங்களில் அவயமற்ற எமக்கு ஒரு சுபதினம் அன்றுமட்டும் எமை அழைத்து மங்கள இசை மழங்க அரங்கேற்றி மாலை அணிவித்து மகிழ்விப்பார் மறுநாள் மலர்மாலை வாடும்முன்பே மறந்திடுவார் எமைப் புகழ்ந்தோர் இன்னிலை மாறவேண்டும் இனிய நிலை வரவேண்டும் இந்தப் புனித பூமியில் எமக்கும் ஓர் இடம் வேண்டும்

- மூல்லைக்கிளி -

V.P.சிவேஸ்

**துவபம்
கஞ்சையாண்ட
வாழ்க்கை**

என் நூள் எத் தீவில்
உதிர்ந்து
கற்பனையில் கருவாகி
சிறு கவிக் கூற்றாக -
மினிர்கிணற் - என்கவி
என் மனத் திரையின்
வான்வெளியில்
சிறகடிக்கும் ஒரு சின்னப் புறவாகி *
இவ்வேட்டில் ஓர் எழுத்துருக்
கருவாகிறது.
கட்டுடைத்துக் கரைபுரண்டோடும் *
கால நதியாய்
மானிட மனப்பிறுள்வுக்கு
பக்தியுள்ள - பாமரின் *
பரிவாக பண்புரத்து - சீர்செய்யும்
அன்புள்ள அமைதியான - ஆயுதம்

எத்தனை எத்தனை
இதிகாசங்கள் இயம்பித்து
ஆட்கொள்ளும் அருங்கணப்
பொழுதுகளெல்லாம்
கற்பனையில் - பகற்களவாவதும்
வெளித்திரையை மறைக்கும்
கானல் நீராவதும்
ஒரு மனித வாழ்க்கையில்
துன்ப துய்வியல்கள்
அவனைச் சூழ் கொள்ளும்
போதுதான்

- T.R மேஸ் -

**இன்ஸய
துவிசனம்**

துசை எட்வேட் -

* நலிந்திருந்து இன்ஸயாகப் போசி
மகிழ்வகான அழுத்தால் வீட்டுக்
கவலைகளை அடிக்குவிறார்.

உன்பது ரும்பது கழிவுக்குறவுத்தோல்
கலவியும் நடந்து உப்புச் சம்பாற்ற
வாழ்க்கை ஏதாரும்

தற்போடு உன்னுகுடித்து வாழ்ந்தால்
போதுவான்பார், மகிழ்வோடு சிரிந்தும்
போச மாட்டார்.

கனவளிச் சுன்ன என்புக்கு
கட்டுப்பட்ட மனைவி களங்கும் துணை
ஆவாள்

* சின்னச் சின்ன ஆதைகள் சின்னத்
நளங்கள் கொண்டவர் பண்கள்
சின்னக் குழந்தையாம் போன்ற தல்
வேள்ளும்.

* முன்ஸய வன்றும் வன்ஸய
ஷுறும் மதிந்தொருக சுறுக உறவு
கானும்

* விட்டுக் கொடுத்து ஒத்துப் போதல்
வீட்டுவூழுவுக்கு ஈகம் சேர்க்கும்

* கற்புள்ள மனைவியோடு உன்டு குத்து
வாழுவது ஒன்றே வாழ்க்கை ஆகுமா

- 12ம் பக்கம் -

அடமாய் போன கருவனை

முன்று வருடத்தில் நான் பிரசவித்த தென்னவோ
எழு குழந்தைகள்

முத்தவன் என்னை போல வருவான்

அடுத்தவன் என்னவனை போல வருவான் என்று

நினைத்து நினைத்தே

எழு குழந்தைகளை

பாதி பாதியாய்

உருவாக்கி மரணித்தது - என்

முடமாய் போன கருவறை

அரைகுறையான உற்பத்திப்

பொருளாய்

ஆகிலிட்ட என் உடல்

திடமாய் தான் உள்ளது

முடமான கருவறையுடன்

இரண்டு கால்களுக்கு பதிலாய்

நான்கு கைகளுடன் ஒரு குழந்தை

வாயின் துவாரம் அற்றபடி மற்றொன்று

கால்களின் இடையே தலையுருவானதாய் மற்றொன்று

எந்த குழந்தையை வெளியிட முடியும்

என் சந்ததிக்காய்?

முடமாய் இருந்தாலும் முழுசாய் உயிர் கொடுக்கும்

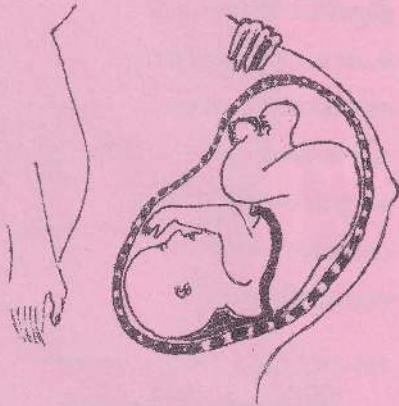
சக்தி இல்லாமல் போன என் கருவறையை நோவதா?

உயிரைப் பற்றிப் பிடிக்க தெரியாத - என்

குழந்தைகளுக்காய் நோகவா?

- திருமலை ஷண்சௌநுபி -

என் குழந்தைகளின்
 உருவாக்கத்தில்
 என்னவோ
 ஏழுமுறை உறுதிப்படுத்தப்பட்டு
 விட்டது
 என் கருவறை முடமானது
 என்பதாய்
 இனியும் ஒருமுறை இல்
 உலகிற்கு
 நிருபிக்க வேண்டாம்
 உன் உருவாக்கத்தால்
 ஊனமாய் போனது
 என் கருவறை மட்டு மல்ல
 நாமும் கூடத்தான்
 முடமான பெற்றோராக
 சமுகத்திற்கு.....

ஆளுகை

மனதை அலையவிட்டு
 என்ன கண்மர்?
 கற்பனை மாயத்தில்
 முழ்கியதுதான் மிச்சம்
 முடிவென்பது...
 எப்போ முடிவானதோன்று
 மனதை சராசரியாய்
 எம்மை....
 ஆளவிடுங்கள்

- ॥ ஹஹஹ॥॥ ஹஹஹ॥॥
- இவ்வை காவிசனாங்**
 * எந்தனவோ பேரை புரிந்து கொண்ட
 அவறாக்கு நள் மகனவிய புரிந்திட
 கீயவில்லை.
 * நல்ல சொல்லாடல் கிள்ளாத கிள்ளத்தில்
 சொல்லாமல் போகும் கிரிய கிள்ளம்.

- வள் விமைந்தன் -

